

Перед входом в актовий зал інститута зібрались студенти і преподаватели. Сьогодні — перший день занятій в цьому вищому навчальному закладі нового типу. Виступає ректор УГІ Анатолій Жаловага:

«Ми віримо, що Український гуманітарний інститут буде вузом нового покоління, де сповідуватиметься цілісний підхід до освіти, складовими частинами якого будуть духовне, трудове та ментальне зростання особистості. Мабуть, вперше в Україні ми будемо користуватися принципами «університетського містечка», де стане можливим найбільш повне занурення студентів в освітній процес. Працюючи над проектом УГІ, ми визначили, що його місією має бути підготовка спеціалістів з високими морально-етичними нормами».

У всіх присутствующих — світліє, радістніє лица. Несомненно, этот день особенный, он войдет в историю украинского государства.

Много труда и усилий пришлось приложить Анатолию Жаловаге и коллективу института, чтобы преодолеть все трудности на пути создания этого учебного заведения. Это сложности с регистрацией, финансированием, проблемы формирования преподавательского состава и т.д.

Со словами приветствия от учредителей к присутствующим обратился Павел Химинец.

Счастья вам!

Распахнул двери для первокурсников Украинский гуманитарный институт в Лесной Буче. Более двух лет шли подготовительные работы, и вот, 1 октября 1999 года 80 молодых людей стали студентами этого вуза.

Прекрасный осенний день 1 октября. Лес, облаченный в позолоту увядающих листьев, весь залит солнцем. Живительный, целебный воздух, как прохладная ключевая вода, наполняет легкие.

ВІСТІ З КРИМУ

«Люби ближнього свого...»

«Люби ближнього твого, як самого себе», — говорить Слово Боже (Матв. 22:39). Погляньте навколо — і ви неодмінно помітите, як багато зпоміж нас таких, що потрапили в біду.

До таких, а точніше, в Будинку інвалідів зі словами віти та матеріальною допомогою зайшли одного разу християни церкви адвентистів сьомого дня, що у Бахчисарай. Мешканці невеликого закладу із вдячністю оцінили подвиг душі своїх особливих гостей і почали відвідувати богослужіння, що проводилися спеціально для них.

Як наслідок, через півроку 10 осіб прийняли хрещення на гірській річці Бельбек. Саме то-

ді трапилось чудо, що засвідчило всім про велику славу і могутність Христа, — був зцілений від страшного паралічу один із охрещених. Переважна більшість із залишених колись поза увагою людей тепер із цікавістю вивчають Біблію. Неможливо без сліз слухати, коли вони розповідають про досвіди, які кожен із них переживає разом із Христом.

Слава Богу, що зерна любові упали на добру землю і проросли.

«Пустіть дітей приходити до Мене...»

Є у селі Соколиному Бахчисарайського району школа-інтернат, у якій знайшли притулок діти із неблагополучних і багатодітних сімей, а також сироти.

Як живеться їм там у наш час — уявити не складно.

До цих нездоланих дітей із благодійною місією направились брати і сестри Бахчисарайської церкви християн адвентистів сьомого дня. Принесли дітям одяг, взуття, книги та інші подарунки, а також провели з ними 5 уроків по вивченню Біблії.

Тепло і щиро зустрічали щоразу діти бажаних гостей, із цікавістю слухали про те, що вони не самітні у цьому світі, що у них є Отець Небес-

ний, Якому підвладне все, а вони — Його діти.

Та, на жаль, у Криму суворо заборонили проповідувати Євангеліє у школі, і зустрічі припинилися.

Із неприхованим сумом прощались дівчатка і хлопчики зі своїми новими друзями. Більше того, ці маленькі крихітки вибачалися перед віруючими за те, що їм не залишили часу для спілкування із ними.

Болем відлунують у серці слова Христа: «Пустіть дітей приходити до Мене...» (Лука 18:16).

А.П.Новожилова.

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

Міцніють братерські зв'язки

Примирення — дар Божий

Консультація юриста

Перлинка

Генеральна Конференція: річна нарада 1999 року

В 1999 році до Всесвітньої Церкви християн-адвентистів сьомого дня шляхом водного хрещення та сповідання віри приєдналися 930908 чоловік. Це — найвищий показник за всю історію Церкви АСД.

Лідруючу позицію по кількості новохрещених посідає Східно-Африканський Дивізіон (створений у 1988 році). Тут членами Церкви Божої стали 195704 осіб. І це також найвищий показник у історії нашої Церкви.

Річна нарада 1999 року проходила в центрі нашої Всесвітньої Церкви — у Сілвер Спрінг (штат Меріленд). Саме тут проводяться найбільш важливі зустрічі та наради.

Цьогорічна нарада була більш розширеною, ніж звичайно: адміністратори усіх дивізіонів, президенти уніонів, представники від рядових членів Церкви та керівництво Генеральної Конференції (ГК) працювали впродовж одинадцяти днів — з 27 вересня по 7 жовтня.

Значну увагу на нараді було приділено служінню Церкви у 1999 році. З детальним звітом виступив секретар Ральф Томпсон. В таблиці наводяться деякі цифри з його доповіді, що наочно показують, як Церква Божа чисельно зростала у поточному році.

Дуже приємно, що деякі наші дивізіони наблизились до двохмільйонної позначки церковного членства. Наприклад, чисельність Інтер-Американського Дивізіону на сьогодні становить 1923491 чоловік. За ним йде Південно-Американський Дивізіон, де, наприклад, у одному тільки місті Сан-Паулу (Бразилія), в якому мешкає 12 мільйонів жителів, налічується більш як 450 тис. адвентистів, які об'єднані у 6 конференцій. Ця кількість приблизно в 4 рази перевищує чисельність усього нашого Євро-Азіатського відділення ГК, що охоплює усю територію колишнього Радянського Союзу.

Плідно звершується місіонерське служіння також у країнах Тихоокеанського регіону. Взагалі, дуже приємно було відчувати себе членом великої сім'ї Божої, яка інтенсивно працює, розповсюджуючи вістку Євангелія Ісуса Христа на всій земній кулі.

Серед запрошених гостей можна відзначити представника від Організації Об'єднаних Націй (ООН). Він виступив із доповіддю про сучасну діяльність на міжнародній арені Сполучених Штатів Америки, у якій зазначив, що сьогодні політика США використовує дуже жорстокі методи і не має нічого спільного із нашим уявленням про справжню демократію, яка, буцімто, існує у США. Крім того, — сказав доповідач, — сьогодні ООН зазнає настільки сильного тиску з боку США, як ніколи раніше.

Чисельне зростання Церкви в 1999 році

Дивізіони	Кількість осіб, які прийняли хрещення	Приріст кількості членів Церкви	Збільшення кількості членів Церкви за останні 12 місяців (%)	Загальна кількість членів Церкви на 30 червня 1999 р.
Південно-Азіатський	38,808	36,660	13,39	310,475
Південно-Африканський	7,317	6,046	8,51	77,127
Інтер-Американський	169,060	134,874	7,54	1,923,491
Східно-Африканський	195,704	107,374	6,51	1,756,139
Південно-Тихоокеанський	24,641	19,275	6,33	323,657
Північно-Азіатсько-Тихоокеанський	27,292	25,678	6,33	431,236
Південно-Азіатсько-Тихоокеанський	67,839	58,769	5,78	1,075,051
Індо-Африканський	153,592	70,928	5,57	1,343,396
Південно-Американський	156,616	85,253	5,54	1,623,479
Євро-Африканський	29,385	23,203	4,78	509,032
Євро-Азіатський	16,959	3,915	3,03	133,297
Північно-Американський	38,310	19,047	2,16	898,876
Транс-Європейський	5,385	(5,093)	(5,52)	87,200

Ця об'єктивно змальована картина сучасної діяльності США дозволила відчувати реальність виконання біблійних прощів про агня, який хоча і має агніч проги, але говорить як дракон.

Дуже багато уваги було приділено підготовці до з'їзду Всесвітньої Церкви, який відбудеться в наступному році у Торонто (Канада). З цього приводу на порядку денний річної наради було винесено близько 400 нагальних питань, які необхідно було вирішити.

У ході наради були також запропоновані деякі заходи щодо поліпшення адміністративної діяльності комітетів ГК у плані оптимізації їхніх фінансових витрат.

Президент ГК Ян Полсен вніс пропозицію щодо створення комітету з євангелізму, робота якого полягатиме у розробці нових євангелізаційних програм, що будуть базуватися на конкретних досвідах проведення такого роду заходів на місцях. Делегати оцінили цю пропозицію як дуже слушну і своєчасну і підтримали її, адже діяльність Глобальної Місії Церкви, яка була розрахована на 10-річний строк, у наступному році підходить до свого завершення. Її метою було досягнення присутності адвентистської Церкви у 2000 світових сегментах (прим. Сегмент — частина території Землі із населенням 1 млн. чоловік, де немає жодного адвентиста). За ці роки було зроблено дуже багато — трьохангельську вістку почули у 1600 сегментах. Але подальше зростання кількості населення Землі висуває нові вимоги. Сьогодні Глобальна Місія і Євангелізм потребують оновленого погляду на свою діяльність. Нам необхідно оцінити, яким чином ми можемо звершувати наше місіонерське служіння більш активно.

Хочу особливо наголосити на тому, що Генеральна Конференція закликає нас більш серйозно працювати над створенням своїх власних, місцевих євангелізаційних програм з урахуванням особливостей менталітету тієї чи іншої країни. Всесвітньоцерковні програми, такі як Глобальна Місія, «Діяння-2000», супутникові телепрограми, безумовно, будуть продовжуватися, щоб ще багато людей могли почути вістку про Ісуса Христа. Але існує ще й інший рівень роботи — коли місцева громада або об'єднання громад надає місіонерській діяльності Церкви додатковий струмінь руху з огляду на нагальні потреби суспільства у своїй місцевості.

Ще перед початком річної наради на спеціальній зустрічі президентів уніонів, яку провів Інститут Всесвітньої Місії, були детально обговорені можливості євангелізації населення в залежності від культурологічних особливостей місцевості. Було відзначено, що ювілей 2000-ліття Різдва Христового у країнах з різною культурою сприймається по-різному. Зокрема, цій даті приділяється значна увага в основному в тих країнах, де спостерігається переважаючий вплив традиційних християнських конфесій, насамперед таких як католицизм та православ'я.

Примирення — дар Божий

23 та 24 вересня в Києві проходив Перший Всеукраїнський християнський конгрес на тему: «Примирення — дар Божий, джерело нового життя».

Десять років тому в сучасному стіночному Палаці мистецтв «Український дім» настійно відпрацьовувався діалог: як силою подолати «релігійні пережитки». Сьогодні ж тут збираються носії осмислення проповіді Ісуса Христа про мир та злагоду, єдність та братерство. Саме теми примирення як дару Божого був присвячений Перший Всеукраїнський християнський конгрес.

...Порушення миру на землі сягає в глибину віків. Воно виникло ще в Едемі внаслідок гріхопадіння. Впродовж десятиліть ця проблема набирала обертів і досягла жажливих розмірів у наші дні. Ця обставина і спонукала Організаційний комітет з підготовки та відзначення 2000-ліття Різдва Христового, Держкомітет у справах релігії, Всеукраїнську Раду Церков провести наприкінці вересня Перший Всеукраїнський християнський конгрес. Одинадцять християнських конфесій, Українське Біблійне Товариство, працівники державних та науково-методичних установ взяли участь у ньому.

Названий захід в Україні — є свідченням ще одного кроку вперед на шляху пошуків спільних варіантів вирішення наразі суспільних проблем.

Україна взяла добрий курс на рівність і свободу, а тому повинна зустрічати 2000-ліття Різдва Христового в мирі і взаєморозумінні, додаючи духовних цінностей, радості і благополуччя нашому народові. Саме на цьому наголошував у своєму привітанні президент України Леонід Кучма. «Різні народи в одній країні — це не прокляття, а збагачення її. Тільки треба шанувати один одного, допомагати кожному, тішитися й обмінюватися культурними надбаннями», — зазначив він.

Відкрити себе для ближнього, увійти з ним у дружні стосунки, приязно глянути в очі сусідові — ось наше практичне християнство. Ми мусимо бути партнерами, братами, Божими дітьми, які вміють на всіх рівнях спілкуватися, мирно розв'язувати будь-які проблеми, не доводячи їх до конфлікту.

Що ж стосується Всесвітньої адвентистської Церкви, то вона не «прив'язує» до цієї дати ніяких подій. Ми це особливо підкреслимо тому, що для багатьох людей 2000 рік асоціюється із тими чи іншими фатальними подіями, наприклад, із Другим приходом Ісуса Христа. Ми офіційно заявляємо, що Церква АСД не визнає 2000 рік як дату пришествия Христа. Для цього існує Біблійне обґрунтування, — адже сказано, що нам не дано знати ні дня, ні години приходу Спасителя, а тільки одному Богові. Церква Адвентистів сьомого дня проповіді про те, що кожен день може стати днем приходу Спасителя. Фактично, Він може прийти у будь-який час. І це висуває особливі вимоги до нашого повсякденного життя: ми завжди повинні бути готовими до зустрічі з Ісусом Христом.

Церква не приймала з цього приводу ніякого загального положення, тому кожен уніон або конференція повинні ви-

Актуальні доповіді про стан та перспективи розвитку християнського діалогу в Україні, особливості міжнародних стосунків релігійних організацій, правове забезпечення свободи совісті пропонувалися на пленарних та секційних засіданнях конгресу.

Єдність і діалог сьогодні потрібні не заради факту громадянської діяльності, а заради наближення суспільства до істини Ісуса. Ця думка була ключовою у виступах представників Церкви АСД, зокрема, секретаря Українського Союзу Об'єднань брата Михайла Мурги, президента Дніпровського Об'єднання Церкви Олександра Самійленка, директора відділу інформації та суспільних зв'язків Івана Черничка та інших.

...Людина була створена для блаженної спільноти з Творцем і ближнім. Але гріх запропонував їй широку дорогу безвідповідальності й ворожнечі. Вже на початку історії один із синів Адама обрав саме цей шлях. Щоб позбавити людство духу Каїна й вирішити проблему примирення, на Землю прийшов Син Божий. Ідучи сьогодні за Ним, ми можемо також знайти вихід з усіх негараздів. Для цього нам потрібне одне — ближче підійти до Ісуса, навчитися біля Його ніг, бо лише Він — дорога і джерело нового життя.

Проблема примирення вирішується єдиним шляхом — народженням згори. Коли наше серце житимуть в мирі з Богом, коли священнослужителі замість того, щоб облудно закликати люд прийти до Христа, запрошуватимуть усіх прийти до Христа, тоді настане мир і порозуміння.

Увійти до спільноти з Ісусом, здійснювати євангелізаційну роботу, проповідувати вчення Христа, а не власні амбіції — така діяльність забезпечить примирення християн усіх конфесій. Якщо Бог дарував людині свободу, то ніхто не має права зазіхати на неї. Досить боротися! Час послужити один одному, як служив Спаситель світу Ісус Христос. На цій мажорній ноті з прийняттям відповідної резолюції завершив свою роботу Перший Всеукраїнський конгрес. Хай добрий Господь виростить з посіяного на ньому добрих зерен Христового напучування міцне дерево суспільної християнської злагоди та взаємоповаги!

Віліна Меркулова.

робити свій підхід до загальних заходів, присвячених 2000-літтю Різдва Христового, і врахувати можливість використання місцевих особливостей для євангелізації.

Дуже приємно відзначити, що наша Церква пам'ятає і добре усвідомлює свою роль у завершенні земної історії. Особливо хочеться звернути увагу на те, що якою бодіальною не була структура нашої Церкви, але вирішальним для нашої зустрічі з Ісусом Христом є те, чи живемо ми очікуванням Його славного приходу, чи заповнені цим чеканням усе наше життя. А може, ми просто захоплені ідеєю Другого приходу і не усвідомлюємо цього всім своїм серцем? Тому дуже важливо, щоб відчуття глобальності нашого часу, який є останнім часом перед приходом Спасителя, було на рівні наших особистих стосунків із Богом. Вважаю, що сьогодні це найважливіше.

Володимир Крупський,
президент УСО.

Вісті Українського Союзу Об'єднань

Дубно. Молодь першої громади охопила літературно євангелізацією всі села Дубнівського району.

Львів. Молодіжний відділ Західного Об'єднання надає великої уваги розвитку музичного служіння. І це не тільки проведення фестивалів. Тут дбають також і про те, щоб у музикантів була необхідна апаратура. Так, за останні півроку за ініціативи молодіжного відділу та підтримкою Об'єднання 5 громад одержали музичні інструменти. Отож, не будьмо байдужими до потреб молоді та громад взагалі.

Чернівці. З 30 вересня по 3 жовтня тут проводилась євангельська програма для молоді. 150 молодих людей відвідували цікаві вечори, які вже вдруге в цьому Об'єднанні проводила Олена Яковенко.

Львів. Відбувся з'їзд молоді Західного Об'єднання під гаслом: «З Христом — щаслива юність». Впродовж п'яти днів молодь спілкувалася, виступала з програмами, навчалась на семінарах. Було розглянуто ставлення молодих адвентистів до образотворчого мистецтва, підприємництва, євангелізації та християнського іміджу. Дуже цікавими були лекції Ольги Володимирівни Мурги та Ненсі Ван Пелт, автора відомих книг «Найти и удержатъ» і «Мы только начинаем». Під кінець з'їзду всі бажачі мали можливість дати наступну обіцянку:

«Мій заповіт статевої чистоти.

Перед своїми рідними, майбутнім чоловіком (жінкою) та майбутніми дітьми я урочисто обіцяю дотримуватися наступних Біблійних принципів:

— я буду «стерегтись молодечих похотей, триматись правди, віри, любові, миру з тими, хто кличе Господа від чистого серця» (2 Тим. 2:22);

— намагатимуся «все робити на славу Божу» (1 Кор. 10:31);

— бажаяю «понад усе стерігти своє серце» (Прип. 4:23).

Шануючи Божий ідеальний план для мого життя, я обіцяю зберегти себе в чистоті до часу, коли буду у шлюбі».

Луганськ. Щомісяця адвентистська молодь проводить день здорового способу життя. Юнаки та дівчата приходять до спортивного залу, перевдягаються у спортивну форму і грають у волейбол та виконують вправи на спортивних снарядах. Звичайно, для того, щоб тримати себе у гарній фізичній формі, одного дня на місяць явно недостатньо. Але такі зустрічі під керівництвом досвідченого тренера, батька одного із хлопців, сприяють всебічному розвитку молодих людей.

Шановні читачі

Надсилайте нам, будь ласка, повідомлення про події, що відбуваються у ваших громадах, та про релігійні події у містах і селах вашого регіону. Дуже раді будемо отримати також розповіді про досвіди спілкування з Богом, про людей цікавої долі, кросворди. Редакція буде щиро вдячна за кожен лист.

Редакція «Вісника миру».

Счастья вам!

Окончание. Начало на стр. 7.

Студенческий хор УГИ открывает праздник начала занятий.

Первый студенческий билет УГИ.

«З відкриттям Українського гуманітарного інституту закладаються нові підвалини у системі освіти нашої держави. Гадаю, що досвід цього навчального закладу стане предметом вивчення Міністерства освіти і буде запропонований як позитивний для майбутнього інших навчальних закладів України.

Особливість цього інституту — турбота не тільки про інтелект студента, який повинен засвоїти певні знання. Ці вимоги висувають усі навчальні заклади. УГІ має на меті підняти рівень кожного студента до розуміння своїх витоків, а саме: що людина створена за подобою Бога і повинна розвивати в собі ті якості, які має наш Творець.

Інститут має впливати на формування характерів наших студентів та розвивати здібність думати, а не просто відзеркалювати або переказувати думки інших людей. Якщо ми будемо йти до науки через розуміння наших витоків як джерела життя та мудрості, то основою нашої діяльності буде добро, справедливість та істина. Тільки отримавши

освіту таким чином ви будете здатні формувати в нашому суспільстві добрі стосунки та характери тих, з ким вам доведеться працювати».

«Інститут — это серьезно! — сказал в своем выступлении гость УГИ, директор Ирпенской гимназии. — Надеемся, что в вашем вузе будут формироваться люди нового образца, которые ощущали бы себя достойной частью нашего общества и внесли большой вклад в развитие украинского государства. Поздравляем всех с началом отсчета вашего пути. Счастья вам!»

От имени родителей слово было предоставлено Ивану Чернычко.

«Я хочу выразить удовлетворение и надежду, что УГИ будет наилучшим вузом в Украине.

Общаясь с другими родителями, я узнал, что некоторые из студентов отдали предпочтение нашему институту, оставив обучение в других учебных заведениях. Уверен, что они поступили правильно. В нашем институте они получат достойное образование».

После официальных выступлений слово передали студентам. Их выступление открыл студенческий хор, который уже успел организовать за время практики еще до начала занятий. Затем ребята с юмором и задором, свойственным студентам всех вузов, всех стран и всех народов, приветст-

Ректор УГИ Анатолий Жаловага зажигает «факел знаний».

Преподаватели УГИ.

Виступає ректор УГІ Анатолій Жаловага.
Фото Веры Чипчар.

вовали преподавателей и сотрудников УГИ. Особую любовь они выразили при этом работникам кухни, резонно поставив вопрос: «А что такое студент без кухни?» Сторожакам была преподнесена большая дубинка — чтобы они следили за порядком и «не убоялись ужасов в ночи, и стрелы, летящей днем» (Пс.90:5). Но самый оригиналь-

ный подарок достался, конечно же, преподавателям. После пожеланий творческого вдохновения и успехов в труде ребята преподнесли своим кураторам особые букеты... из роз, которые будут напоминать им о том, что студенты согласны и на такой метод «воспитания» ради получения хорошего образования. После исполнения всемирного гимна студенческой молодежи «Гаудеамус» был зажжен символический «Факел знаний», и ректор УГИ Анатолий Жаловага перерезал символическую красную ленту, приглашая студентов приступить к занятиям.

Итак, это первое в Украине высшее учебное заведение нового типа обрело свою жизнь. Пожелаем же всем студентам успехов в учебе и духовного взросления!

Александр Соколенко.
Фото автора.

Консультація юриста

Безперервний стаж

«Незабаром оформлятиму документи на одержання пенсії. Але у мене був період, коли два тижні не працювала: переїжджала з чоловіком на постійне місце проживання в іншу місцевість. Чи не вплине це на мій безперервний трудовий стаж?»

А. Костюк,

Кіровоградська область.

«Які причини вважаються поважними при звільненні працівника з роботи за власним бажанням?»

П. Лісовиченко,

м. Миронівка Київської області.

Юридичною мовою безперервний стаж працівників — це тривалість безперервної роботи на одному підприємстві, в установі, організації чи на інших підприємствах у випадках, встановлених чинним законодавством.

До нього і звернемось.

При звільненні за власним бажанням без поважних причин безперервний трудовий стаж зберігається у випадку, якщо перерва в роботі не перевищує трьох тижнів (21 календарний день).

При звільненні за власним бажанням з поважних причин безперервний стаж зберігається, якщо перерва в роботі не перевищила один місяць. Поважними при звільненні за власним бажанням вважаються наступні причини:

- переведення чоловіка або дружини на роботу в іншу місцевість;
- направлення чоловіка або дружини на роботу чи проходження служби за кордоном;
- переїзд в іншу місцевість;

- хвороба, яка перешкоджає продовженню роботи або проживанню в даній місцевості;

- необхідність догляду за хворим членом сім'ї (за наявності медичного висновку) або інвалідом I групи;

- обрання на посади, що заміщуються на конкурсній основі;

- зарахування у вищий або інший навчальний заклад: в аспірантуру, клінічну ординатуру;

- порушення роботодавцем колективного чи трудового договору.

Поважною причиною визнається також повторне звільнення за власним бажанням інвалідів, пенсіонерів за віком, вагітних жінок, матерів, котрі мають на своєму утриманні трьох або більше дітей, які не досягли 16-річного віку (а якщо діти навчаються — 18-річного віку).

Під редакцією народного депутата України, кандидата юридичних наук
Василя Онопенка.

Інформуєт Генеральна Конференція

Токаї, Японія. 30 септембра адвентистська школа і члени Церкви подверглись воздействию радиации вследствие утечки радиоактивного материала из атомного реактора в поселке Токаї (префектура Ибараги) приблизительно в 110 километрах на северо-восток от столицы Японии Токио. Школа, расположенная в поселке Куокава на расстоянии 7 километров от ядерной установки, была закрыта. В этом же поселке есть адвентистская община, насчитывающая 90 человек. Пастор этой общины Иошиширо Атари сказал, что хотя это действительно очень страшный инцидент, но церковь оказалась расположенной в таком месте, где воздействие излучения оказалось минимальным. Поэтому субботнее богослужение 2 октября проводилось в обычном порядке.

В результате инцидента 150 человек, живущих недалеко от реактора, были эвакуированы, местные фермеры получили запрет на продажу своей продукции до того времени, пока они не пройдут всестороннюю проверку, подтверждающую их безопасность, а 241 начальная школа этой Конференции были закрыты уже на следующий день.

Ватфорд, Англия. Конвой помощи, включающей 14 тонн медикаментов, 30 сентября был направлен в Косово. В его составе — передвижная медицинская клиника — замечательная разработка по проекту, финансируемому ADRA Великобритании.

Габарон, Ботсвана. Неожиданным посетителем на богослужении Церкви Адвентистов седьмого дня в Ботсване стал президент страны Фестус Могае. Президент Могае с женой посетили служение, чтобы услышать, как проповедует президент Всемирной адвентистской Церкви Ян Полсен; проповедь была частью торжественного церковного служения, продолжавшегося весь день 10 апреля. Около 4000 человек приняли участие в собраниях, проведенных Л.Д.Раелли, президентом Церкви АСД в Восточной Африке. Позже Полсен посетил президентскую чету в их официальной резиденции, где Могае дал свои отзывы о духовной весте, представленной в проповеди. Комментируя вопрос, заданный Полсеном в проповеди: «Становится ли качество жизни в вашем обществе, у народа Ботсваны лучше благодаря адвентистскому присутствию, вас лично или вас как Церкви? А возможно ли такое, что ваше присутствие ничего не меняет в повседневной жизни людей, которых вы встречаете и с которыми соприкасаетесь?» Президент сказал: «Это довольно неожиданный и серьезный вопрос. Мне придется обдумать его и в отношении себя».

Могае знаком с адвентистской Церковью. «Мать жены президента — верная адвентистка, — говорит Полсен. — Хотя ей 86 лет, она регулярно посещает церковь».

Население Ботсваны составляет 1,5 млн человек, а количество членов адвентистской Церкви — 22000 верующих, т.е. один человек из семидесяти в этой стране — адвентист. Члены церкви имеют заметное представительство в правительстве: 12 из 49 членов Парламента, а также один член Кабинета Министров являются адвентистами.

«Адвентистская Церковь хорошо известна руководителям государства и обществу», — заметил Полсен, выразив признательность за прием, оказанный местными и государственными сановниками.

Міцніють братерські зв'язки

За роки здавна очікуваної незалежності нашої держави зросли і зміцніли братерські зв'язки віруючих України з жителями багатьох країн світу.

У відбудові зруйнованої атеїзмом мережі молитовних будинків, церковних навчальних закладів і, взагалі, підвалин духовного світогляду українців, безкорисливу допомогу надають представники національної діаспори, що мешкають у США, Канаді, Австралії. У цьому зв'язку в Церкві АСД добре відомі імена Ніка Левадного з Канади, Адвентини Животенко з Каліфорнії, сім'ї Грицюк зі штату Орігон.

Нещодавно нинішній мешканець США, наш земляк Віталій Грицюк разом з трьома братами-американцями відвідав Київ. Його друзі — Леррі Рексіус, Майкл Джонс та Марвін Джонсон — виявили бажання не лише познайомитися з Україною, але й надати безпосередню посильну фінансову допомогу найбільш нужденним членам громад, які вони відвідали. Під час суботнього богослужіння гості цікаво розповідали про власні досвіди навернення до Бога, до Істини. Короткий запис цих оповідей приводимо нижче.

Служити німеччині — заповіт Ісуса

В дитинстві я не одержав християнського виховання, але, вивчаючи Десять Заповідей у недільній школі, я ще тоді дивувався, чому люди порушують четверту Заповідь і пам'ятають неділю замість суботи. Адже Господь написав Своєю рукою: «Пам'ятай день суботній...».

Коли я підріс, мене переконали, що для юнака найпочесніша справа — воювати, тому я поїхав у В'єтнам. За десять років служби в армії спробував усі грихи суботи, багато пив, гуляв, вживав наркотики.

У 30 років Бог послав мені друга — лютеранського пастора. Його душепроникливі бесіди вплинули на мою свідомість. Я зрозумів, що більше десяти років моєї молодості були змарновані з лихого розуму. Мешкаючи в штаті Індіана, почав регулярно слухати адвентистську радіопрограму Джо Круз — «Дивні факти», яку веде відомий у всій Америці проповідник Даг Бечелор. В результаті його проповідей я прийняв Істину і став одним білим адвентистом у негритянській громаді. Це сталося 15 літ тому. Зараз я здійснюю служіння допомоги хворим та інвалідам. У нашій церкві це одна з найпочесніших християнських місій. Усіх інвалідів, хворих та старих закріплено за окремими служителями. Наприклад, на мій відповідальності чотири інваліди. Щотижня я відвідаю їх, вожу своїм автомобілем на лікування, приношу їм продукти і, взагалі, виконую будь-які їхні прохання. Крім того, сліdkую, щоб моїм підопічним вчасно були доставлені уроки суботньої школи, ранкові читання та ін. Служіння ближнім, догляд за хворими, допомога німеччині — це саме та робота, яку виконував, перебуваючи на землі, наш Господь Ісус Христос. Я дякую Йому за те, що Він вклав у моє серце співчуття і бажання йти Його прекрасною дорогою. Вірю, що цей шлях приведе до славної зустрічі на хмарах всіх старанних працівників ниви Божої.

Майкл Джоунс.

Молитва матері почута

Наша ферма знаходилася за кілька десятків кілометрів від церковної громади, тому суботні богослужіння ми проводили вдома, разом із сім'єю дядька. Пригадую,

Віліна Меркулова.

як на таких зібраннях моя мама рівно молилася про благополуччя та Божі благословення для кожного з п'ятьох дітей.

Йшли роки, я підріс і вже в 14 років відвернувся від Бога та від Церкви. Як завжди буває у таких випадках, я почав пити, гуляти; неодноразово був одружений. Одного разу, коли мені виповнилося 28 років, я на radoщах сидів у барі, пив вино й багато курив. Протверезившись, я зрозумів, що ночував у бур'янах. Боліла голова й було соромно за свій стан. Я встав, поправив пом'яті костюм і пішов, куди очі дивляться. Погляд зупинився на рекламі: «Приходьте до нас! За 5 днів ви позбудетесь шкідливої звички палити!» — було написано на щиті. «О, це якраз те, що мені потрібно!» — подумав я і увечері пішов на заняття, які проводив лікар-адвентист.

Раніше я декілька разів намагався покинути палити, однак всі спроби були марними. Тепер, в гурті «друзів по нещастю» я кожне заняття починаю і закінчую широчою молитвою до Бога — і результати були різні: цигарка викликала огиду. Більше того, мені прийшли на пам'ять слова маминих молитов, я згадав про своїх батьків, захотів знову побачити їх, поговорити з ними. Це відбувалося 26 років тому. Відтоді я — член чудової Церкви Ісуса Христа. Живу у місті Шеді-Пойнт і працюю у невеличкій місцевій громаді, яка налічує 120 членів, де мені доручили керівництво суботньою школою та фінансовим комітетом. Маю багато досвідів з Богом. Ось один із них.

У мене був старий «Пікафф», яким я дуже давно не користувався. Якось мені зателефонував старий знайомий з далекого штату. «Мені порібен старий «Пікафф», — сказав він. — У тебе такий був». «Так, — відповів я, — приїзди і забирай!» «Скільки тобі заплатити за нього?» — запитав приятель. Я назвав першу-ліпшу ціну, яка спала мені на думку: 2,5 тисячі доларів. Знайомий приїхав і забрав автомобіль. Я не знав, як мені використати отримані гроші, та за декілька днів мені зателефонував мій друг Віталій Грицюк. Він розповів, що на його батьківщині для обслуговування в'язнів тюрми церква хоче купити автобус, але їй не вистачає 2,5 тисячі доларів. Ви, мабуть, зрозуміли, що це були ті гроші, які послав мені Господь. І зараз, приїхавши у гості на Україну, я мав нагоду на власні очі побачити

придбаний таким чином автобус і прославити Господа за Його провидіння.

Вважаю, що мене привели до каяття молитви моєї матері.

Леррі Рексіус.

Христос спас мене від смерті

Я приніс в Україну вістку про те, яким чином позбутися залежності від наркотиків. Як член Міжнародного товариства боротьби з наркоманією, вважаю своєю головною метою допомогти людям позбутися шкідливих звичок, стати на рейки здорового способу життя. Поруч із двадцятиступінчатою програмою подолання залежності від наркотиків, я підкреслюю особливе значення одного ступеня удосконалення людини через її навернення до Бога. Досвід показує, що без Божої допомоги ще ніхто й ніколи не зміг одержати перемогу над самим собою, над своїми гріховно-заскорубленими звичками. Тільки силою Духа Святого, Замісника Ісусового, ми живемо, рухаємося й перемогаємо.

Щодо моєї біографії мушу сказати, що вона була невеселою. Коли мені виповнилося 10 років, від наркотиків, у віці 15-ти і 19-ти років, померли два мої старші брати. На мене чекала така сама участь, бо в той час я вже пив вино і жував маріхуану. Я вважав, що зможу залишити ці згубні звички, як тільки захочу, та не так воно буває. Як камінець згори, так один наркотик тягне за собою інші, і в 15 років я вже був закоренілим наркоманом. Освіта для мене не існувала; я продавав слабші за дією наркотики, щоб купити сильніші. Чим далі, тим менше я думав про Бога, про совість; все робив автоматично і погано, переступав закони і людську гідність. Якось я сидів у кімнаті і дивився на протилежну стіну, на якій висіла картина «Сліди на піску». Сліди двох чоловіків у глибокому ґрунті поступово переходили в один рівний слід. Підпис говорив про те, що Христос бере на руки людину, яка йде поруч, коли їй важко. «Господи, візьми мене у Свої добрі руки, допоможи мені», — широчо благав я Ісуса. І Він почув мене, позбавивши від страшною наркотичної залежності — тяги до гриха. Сьогодні я почуваю себе вільним у Господі і дякую Йому за чудове добродійство, яке врятувало мене від смерті.

Марвін Джонсон.

РАЗНОЦВЕТНЫЕ ГОРОШИНКИ

Петя с досадой смотрел в зеркало. Ему хотелось плакать от того, что все лицо его, шея и руки были в зеленых пятнышках. Это мама по совету врача, который сказал, что Петя заболел ветрянкой, пригнала зеленкой сыпь, которая вчера выступила на всем его теле. Старшая сестра Неля пыталась утешить его, говоря, что тоже болела ветрянкой, когда была маленькой (Пети еще тогда не было на свете). «Не волнуйся, это не опасно, — говорила Неля, — пятна сойдут, и следа не останется».

Но от этого утешения Петя не становилось легче. Завтра у него День рождения, и дядя Игорь обещал сфотографировать их семью за праздничным столом, чтобы Петя мог послать это фото своему американскому другу по переписке Стивену. Теперь все пропало... А может быть, до завтрашнего дня сыпь пройдет?

Утром, вскочив с постели, мальчик бросился к зеркалу. Его вчерашние надежды тут же растаяли окончательно: сыпь и не думала проходить. Петя снова залез под одеяло и отвернулся к стене.

— С Днем рождения, сынок! — весело сказала мама, войдя в его комнату. — Да ты не унывай! Болезнь скоро пройдет. А День рождения, хоть и без твоих друзей, но обещает пройти интересно и весело.

«Эх, мама, — вздохнул Петя, вытирая непослушные слезы, — разве это День рождения?»

После обеда мальчик уснул. Проснулся он от звонка в дверь. Это пришел дядя Игорь. «Не буду выходить к ним, пусть думают, что я сплю, — решил Петя. — Но от чего все так возбуждены?»

Сев на кровать, он обнаружил висящую на стуле зеленую шелковую рубашку, а под ней старательно отутюжен-

ные брюки. Петя улыбнулся, переоделся и заглянул в зеркало. «А что, даже неплохо. Как будто собрался на маскарад». Еще раз взглянул в зеркало, нерешительно открыл дверь в соседнюю комнату и... ахнул.

За столом сидели Неля, две ее подруги, мама, папа и дядя Игорь. И что бы вы подумали? Их лица, шеи и руки украшали разноцветные горошины: у папы — синие, у мамы — ярко-оранжевые, у Нели — фиолетовые, у ее подруг — красные и голубые, а у дяди Игоря — зеленые, точь-в-точь, как у Пети. К тому же на головах у всех красовались разноцветные бумажные колпаки, а на журнальном столике стоял зеленый бумажный колпачок с приклеенной сияющей цифрой 10, явно приготовленной для него, Пети. Над красиво сервированным столом возвышались торты со свечами, украшенный разноцветными морскими камешками, а на стенах, возле картин и ковра, висели гроздь разноцветных шариков, тоже разрисованных горошинами.

— Ну, что же, пора начинать торжество, — сказал папа. А дядя Игорь сразу же предложил сфотографироваться.

Петя был в восторге. У него еще никогда не было такого Дня рождения. Он был уверен, что даже его американский друг Стивен будет восхищен таким веселым праздником-карнавалом, увидев присланные фотографии.

Если мы, люди, движимы любовью друг ко другу, можем превращать уныние в радость, то тем более наш Отец Небесный готов сделать это для каждого из нас. Пусть эта мысль всегда окрыляет нас и не дает унывать даже в самые мрачные минуты.

О. Бокова.

Цена, которую нужно заплатить, чтобы стать христианином

Иисус Христос придет на нашу землю, когда Его Евангелие будет проповедано всем народам. Поэтому одна из основных проблем, которые стоят сегодня перед нашей Церковью, является проповедь благовести на Востоке, где живут миллиарды мусульман.

В Южной Азии есть две страны — Пакистан и Бангладеш. Около 90% их населения составляют мусульмане. Они, наверное, наиболее консервативны среди всех мусульман Ближнего Востока. Законы этих стран запрещают принятие другой веры. Поэтому, обращаясь в христианство, человек рискует жизнью. Тем не менее, когда я был в Пакистане, мою лекцию посетил президент Пакистана. На удивление, он хорошо относился к адвентистам, — ведь в Карачи есть адвентистская больница — лучшая в городе. Президент Пакистана сказал: «Я рад, что в нашей стране есть адвентисты. Мы приглашаем вас приезжать и проводить у нас свои евангельские программы. Среди населения Пакистана есть 5-7 млн. немусульман. Евангелизируйте их, но мусульман не трогайте».

Когда я проповедовал в нашей больнице в Карачи, в первом ряду сидел очень богатый человек, который сразу же после служения куда-то ушел. Мне стало ин-

тересно, кто он. Один пакистанец, сотрудник больницы, пригласил меня на обед, и там я увидел этого человека и познакомился с ним. Вот его история. «Я был правоверным мусульманином и занимался бизнесом. У меня было много магазинов и большой дом. Однажды я заболел и этот доктор меня лечил. Он рассказал мне об Иисусе Христе, и я почувствовал, что мое сердце наполнилось любовью к Нему. Сейчас мне 53 года и я не знаю, сколько еще мне осталось жить — у меня очень серьезное заболевание. Но все оставшиеся годы я хочу использовать для свидетельства об Иисусе. Три недели назад я принял крещение в Церкви Адвентистов седьмого дня. Я вынужден был сделать это тайно, так как в нашей стране принятие другой веры считается противозаконным. После крещения я вернулся домой, собрал всех своих домочадцев — жену и троих взрослых сыновей — и объявил им, что я стал христианином. Моя жена сразу же развелась со мной. Для этого не требовалось никаких формальностей, ведь по нашим законам мусульманка не может быть женой христианина. Что касается троих моих сыновей, то они в тот же вечер отобрали у меня весь мой бизнес, заявив при этом, что позволят жить мне в этом доме только в одной комнате, и до

тех пор, пока я не найду себе другое жилье или не уеду. А ведь все это было моим еще несколько часов назад».

Через три недели этот человек вынужден был уехать из Пакистана. Он потерял свою страну, свое дело, своих детей, свою жену — все, что у него было. А несколько месяцев назад он умер, находясь в изгнании. Он был беженцем в США. Меня глубоко поразила эта история. Неужели для того, чтобы стать христианином, необходимо заплатить такую высокую цену? А теперь давайте задумаемся, какую цену заплатили мы с вами, чтобы стать христианами?

Я не знаю, каким образом Господь желает достичь мусульманские страны. Во многих из них нет присутствия нашей Церкви. Может быть, только благодаря радио и телевидению или печатным средствам мы можем свидетельствовать, и Дух Святой Сам будет решать, как побудит людей принять решение следовать за Христом. Одна из основных проблем, которые я вижу как руководитель Церкви, это проблема свидетельства мусульманам. А другая, чтобы наша адвентистская мировая семья была действительно одной семьей. Это не случится само по себе. Над этим нужно работать. Особенная ответственность за единство лежит на руководителях Церкви. В этом есть воля Божья — быть нам единой духовной семьей.

Ян Полсен,

Президент Генеральной Конференции

(Из проповеди на встрече с молодежью в Киеве 8 мая 1999 года).

ПЕРЕДПЛАТА — 2000 !

ВІДРИВНИЙ ТАЛОН Прізвище, ім'я, по батькові	Загальна сума ПЕРЕДПЛАТА — 2000 <i>ліній відрізу</i> ПЕРЕДПЛАТА — 2000	ПЕРЕДПЛАТНИЙ ТАЛОН Прізвище, ім'я, по батькові абонента або експедитора _____ Адреса _____ (індекс) _____																
		<table border="1"> <thead> <tr> <th>Назва видання</th> <th>Кількість</th> <th>Ціна одного екземпляра</th> <th>Загальна сума</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>1. Журнал «Ознаки часу»</td> <td></td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>2. Журнал «Знаменія времени»</td> <td></td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>3. Газета «Вісник миру»</td> <td></td> <td></td> <td></td> </tr> </tbody> </table>	Назва видання	Кількість	Ціна одного екземпляра	Загальна сума	1. Журнал «Ознаки часу»				2. Журнал «Знаменія времени»				3. Газета «Вісник миру»			
Назва видання	Кількість	Ціна одного екземпляра	Загальна сума															
1. Журнал «Ознаки часу»																		
2. Журнал «Знаменія времени»																		
3. Газета «Вісник миру»																		

Вартість: щомісячна газета «Вісник миру» — 5 грн. на рік, щоквартальний журнал «Ознаки часу» — 7.5 грн. на рік, щоквартальний журнал «Знаменія времени» — 7.5 грн. на рік

Увага! Увага! Передплативши газету та журнали, ви зможете ОДЕРЖУВАТИ їх не тільки через громаду, а й У СЕБЕ ВДОМА.

Умови передплати:

- Через громаду.** Ви будете одержувати періодику у експедитора своєї громади. Для цього вам треба звернутися до нього й здійснити передплату.
  - Поштою.** Ви будете одержувати періодику поштою у себе вдома. Для цього вам треба заповнити передплатний талон і надіслати його разом з копією платіжного документа на адресу редакції, залишивши собі відривний талон.
- Гроші надсилаються** на р/р 2600320794 МФО 300023 ОПЕРу Укрсоцбанку м. Києва, видавництво «Джерело життя»

Щомісячна газета
«Вісник миру»
видає Церква АСД в Україні

Головний редактор видавництва «Джерело життя» **Микола Жукалюк**
Відповідальний редактор газети «Вісник миру» **Олександр Соколенко**
Редакційна колегія:
М. Мурга, В. Крупський, Д. Вертило, І. Черничко.
Над номером працювали:
О. Бокова, Т. Грицюк, Т. Куц, В. Меркулова, І. Сирота.

Комп'ютерний набір: **Г. Овчаренко.**
Верстка: **Б. Сидоренко, М. Кузьменко.**
Друкарня видавництва «Джерело життя»
Адреса: 254107, Київ, вул. Лук'янівська, 9-Б
<http://www.maranatha.org.ua/vm>
тел. (044) 416-84-38